

Prædiken til Anden pinsedag

Joh. 6, 44-51

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes: Jesus sagde: »Ingen kan komme til mig, hvis ikke Faderen, som har sendt mig, drager ham, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag. Der står skrevet hos profeterne: »Alle skal være oplært af Gud.« Enhver, som har hørt og lært af Faderen, kommer til mig. Ikke at nogen har set Faderen, undtagen den, der er fra Gud; han har set Faderen. Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der tror, har evigt liv. Jeg er livets brød. Jeres fædre spiste manna i ørkenen, og de døde. Men det brød, som kommer ned fra himlen, gør, at den, der spiser af det, ikke dør. Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himlen; den, der spiser af det brød, skal leve til evig tid. Og det brød, jeg vil give, er mit kød, som gives til liv for verden.« Johanneevangeliet 6,44-51

Ånd er liv, så enkelt er det. Men ånd er ikke bare *liv*. Ånd er liv af en særlig slags. Og det er det, det handler om i dag, 2. pinsedag. Og ånd er ikke noget flyvsk og u håndgribeligt begreb, for det gøres konkret af Jesus her, som brød man spiser, som det kød, der gives ”til liv for verden”.

Men jeg vil begynde et andet sted, med de ord i midten af teksten, der springer i øjnene:

Den der tror, har evigt liv.

Den der tror, har evigt liv. Det første der falder i øjnene er, at det står i *nutid*. Den der tror, **HAR** evigt liv. Ikke: *skal have* evigt liv. Det er altså ikke sådan at den, der tror, herigennem har fået udleveret en eftertragtet billet til et liv efter døden, og til den tid selvtilfreds kan skride forbi køen af alle dem, der ikke har. Det er slet ikke ens skæbne i det hinsidige, der siges noget om, men livet her og nu. Den der tror **HAR** evigt liv. Og det betyder, at evigt liv er en kvalitet ved livet her. En kvalitet der har at gøre med *at tro*, for den der tror, har herigennem del i den særlige kvalitet ved livet.

Det gode liv, lykken, det er også noget, der optager os. Hvis man skal tro udbuddet af

selvhjælpsbøger, så handler lykken om at lykkes. Få den perfekte have, få et bedre sexliv, bliv den perfekte kok, lev sundt, kom i kontakt med din indre maskulinitet, ryd op i dit liv, bliv bedre til kommunikation, børneopdragelse, planlægning. Det spejler sig i reality-programmer med alle dem, der ikke kan finde ud af det: De fede, de forgældede, de unge umulige mødre osv. Lykken bliver en præstation. Men lykkeforskere er enige om, at en af de største grunde til dårlig livskvalitet er angst for ikke at være god nok - så skal det nok hjælpe at gøre lykken til en præstation!

Nu nævnte jeg ordet lykkeforsker, og når man hører det ord, kommer man nemt til at fnise. Kan I ikke forestille jer en kongres for lykkeforskere, der går rundt med brede smil og røde kinder og er lalleglade jubeloptimister? Det er som om, det virker meget mere seriøst at forske i depressioner, selvmord, spisevægring, indvoldsorme og den slags, og al respekt for det. Men det er egentlig uretfærdigt.

Det er fuldstændig det samme problem, hvis man taler om *glæde*, så virker det hurtigt banalt og præsteagtigt, hvis man derimod taler om meningsløshed og angst og tomhed, kan det ikke undgå at blive åndfuldt. Glæden, lykken, de andre fænomener, der bærer vores liv, er måske så grundlæggende, at vi ikke ænsrer dem og ikke behøver regne dem for noget. Det er synd.

Og faktisk lønner det sig at lytte til de her lykkeforskere et øjeblik. For lykke afhænger ikke af om man lykkes.

Lykkeforskere blev for nogle år siden af den engelske TV-station BBC bedt om at lave et eksperiment. De skulle gøre indbyggerne i den engelske by Slough lykkeligere ved hjælp af deres forskningsresultater. Når byen Slough blev udvalgt, er det ikke kun pga. navnet, den har fået navn efter den mudrede lerjord den ligger på, og man kan næsten høre hvor grå og kedelig byen må være. Den blev valgt, fordi den scorede absolut lavest i de lykke-målinger, som lykkeforskere går rundt og foretager ved at spørge, hvor lykkelige folk føler sig. For at gøre det enkelt og pædagogisk fik disse udvalgte Slough-borgere ti regler, de skulle følge, som skulle give dem større lykke, ti bud, kunne man sige. Det fører nok for vidt her at gå i detaljer med alle ti, nogle handlede fx om at halvere sit fjernsynskiggeri og dyrke motion og den slags, men der er nogle ting, der er tankevækkende, ja ligefrem opbyggelige.

Oprems hver aften fem ting, du er glad for i livet, eller den dag der er gået. Skulle det være nyt? Er det ikke præcis det man gør, når man beder: siger tak. Beder Gud bevare det, der er at takke for. Og først derefter præsentere Gud for alt det, der kunne være bedre. Det kan være en udfordring at skulle sige tak, når man er fortvivlet, man har lyst til at springe det over. Men det er en øvelse i at fastholde proportionerne, fastholde at der altid er noget at takke for – på trods af alt det, der gør ondt, og som man jo af den grund ikke fornægter.

Lykkeforskerne opfordrer også til, at man skal *nyde* det man godt kan lide, eller det

man er optaget af, for lidenskabelighed er vigtig.

Men der er mere: *Hav hver uge en times uafbrudt samtale med din partner eller en god ven.* Relationer er vigtige, ja altafgørende. Det er ikke mig, der er vigtig, men dem der elsker mig. Det er andre der giver mit liv mening.

Plant noget og hold det i live. Noget så simpelt som at se noget gro gør det håndgribeligt, som vi udmærket ved, at Gud der skaber og opretholder livet. Det behøver man ikke at sige, når man holder gudstjeneste under disse lysegrønne hvælvinger. Men anden del er nok så vigtig: Hold det i live. Andre levende væsener er afhængige af dig. Og jo ikke kun potteplanter, bonderoser, solbærbuske, eller hvad man nu planter, men andre mennesker, og ikke kun ens nærmeste, dem man er uundværlig for. Nej, det gælder også den fremmede du møder på gaden.

Smil til en fremmed hver dag, lyder endnu et af de ti råd. Og: *Gør noget godt for andre mindst en gang om dagen.* Det kan ikke rigtig komme bag på den, der har hørt Jesus svare den unge, håbefulde skriftkloge, der spørger ham hvordan han skal arve ”evigt liv”. Han henvises til ”loven og profeterne” – ”Hvad læser du der?” ”Elsk Herren din Gud, og din næste som dig selv” Og Jesus svarer ham så: ”Du ved det jo udmærket! Gør det, så skal du leve!” Det er et drillende svar, for den fromme mand henvises til det liv han har i det daglige, og at det er for hans egen skyld, han skal gøre det, ikke for Guds.

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk

Lykke har altså ikke at gøre med at lykkes. Det gode liv afhænger ifølge lykkeforskerne af helt andre ting, noget der ikke er spor fjernt for den, der tror, og som har evigt liv. Og selvfølgelig er der stor forskel på evigt liv og lykke. Det er to forskellige størrelser. Det evige liv er noget langt større, der har med Gud og hele vores eksistens at gøre, og vi er ikke i stand til at forstå rækkevidden af det. Og alligevel må det vel være tilladt at forestille sig, at det får helt dagligdags og lavpraktiske effekter på det liv vi lever her og nu.

Det evige liv afhænger ikke af os, det gives os i troen. Den der siger: Du er elsket. Og det er ikke dig, der er vigtig, men de andre. Og endelig: det skal nok gå, for Jeg er med dig.

Men det evige liv gøres også konkret i en anden forstand: Som det brød der rækkes os i nadveren. Her giver den korsfæstede og opstandne os sig selv og dermed del i det særlige liv, der kaldes ”evigt”. Mere konkret kan den livgivende ånd, vi fejrer i pinsen, vist ikke blive. Glædelig pinse!

Peter Nejsum

Brønshøj Kirke

Salmer (Den Danske Salmebog):

Nr. 290: I al sin glans nu stråler solen

Nr. 287: Kraften fra det høje

Nr. 291: Du, som går ud fra det levende Gud

Nr. 192 v. 7: Hil dig frelser og forsoner

Nr. 725: Det dufter lysegrønt af græs